

ΣΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΕΣ

ΤΗΣ ΟΛΓΑΣ ΣΕΛΛΑ

Δημοσιοποίηση μικροϊστορίας

ΑΓΑΘΗ ΔΗΜΗΤΡΟΥΚΑ

πουλάμε τη ζωή

χρεώνουμε τον θάνατο

Αγαθή Δημητρούκα, «Πουλάμε τη ζωή, χρεώνουμε τον θάνατο», μυθιστορηματική αυτοβιογραφία, εκδ. Πατάκης, Αθήνα 2010, σελ. 236.

Σίγουρα είναι πολύ τυχερή στη ζωή της η Αγαθή Δημητρούκα, αφού στα χρόνια της νιότης της είχε την ευκαιρία να συναναστραφεί πολλούς από τους σημαντικούς ανθρώπους αυτού του τόπου. Όλα αυτά μας τα εξιστορεί στη μυθιστορηματική της αυτοβιογραφία που μόλις κυκλοφόρησε. Ενα κείμενο συναισθηματικό, αυθόρμητο, σχεδόν αφηισίδωτο με δεκάδες ενστατονανέ από τη δράση και τις ιδιωτικές στιγμές ανθρώπων που ήταν η διάνοηση της δεκαετίας του '60. Κατ' αρχήν με τον Νίκο Γκάτσο, και μέσω αυτού με τον Μάνο Χατζιδάκι, με τον Αλέκο Πασιόφρα, και πολλούς άλλους. «Γνώριζα κάθε μέρα και μια θηριώδη προσωπικότητα των Γραμμάτων ή των Τεχνών. Την πρώτη Τρίτη γνώρισα τον Ελύτη, όχι κάρην ομοιοκαταληξίας αλλά γιατί απλώς τις Τρίτες ο Ελύτης συνήθιζε να συντηρώγει με τον Γκάτσο στο Φλόκα, οπότε και του παραχωρούσα τη θέση μου, αφού αυτήν προτιμούσε. Ενοσείται πως μιλούσαν για παίσιον, για ποιητές, για παλιές συνθέσεις -κορίτσια και ρουλέτες-, αλλά και για το λουμπάγκο που παραδοκούσε να τους καθηλώσει.

Οποτε όμως μιλούσαν για γλωσσικά ζητήματα, κατέληγαν στις "γλωσσολάστριες" μανάδες τους. Έτσι έμαθα ότι η μάνα του Ελύτη αποκαλούσε "τσολόχα" τη γυναίκα που ντυνόταν άκομψα, ενώ η μάνα του Γκάτσου, αν έβλεπε κανέναν φιλάρεσκο, έλεγε ότι αυτός είχε πάθει "ανθραπαρέσκεια". Μ' άλλα λόγια οι συναντήσεις τους είχαν μια κοσμιότητα πάντα. Τα πράγματα ξέφευγαν όταν παρέμεναν στο τραπέζι οι νεότεροι: Ξαρχάκος, Μούτσας, Κηλαπδόνης, Εμμερζός, Λεφεντιάριος, οι οποίοι, με τον Γκάτσο να πρωτοστατεί στις αθυροστομίες ως άλλος Καραϊσκάκης, διαγωνίζονταν σε ιστορίες και ανέκδοτα με σκοπό να προκαλέσουν την αντίδραση του Χατζιδάκι: "Είστε χυδαίοι!", τους έλεγε εκείνος, έτσι, για να τελειώσουν, χωρίς να το εννοεί».

Γεμάτο τέτοια περιστατικά και εξιστορήσεις είναι το βιβλίο της Αγαθής Δημητρούκα, που κάνουν την ανάγνωση ευχάριστη και μας γνωρίζουν ιδιωτικές όψεις και στιγμές δημόσιων προσώπων. Αναμφισβήτητα είναι η καταγραφική πλευρών μιας εποχής και ενός συγκεκριμένου κόσμου που έβαλε τη σφραγίδα του. Πλευρών σκαμπρόζικων, τριφυρών, χαριτωμένων. Παρ' όλα αυτά, δεν έχω καταλήξει ακόμα αν το μοίρασμα της μικροϊστορίας δημόσιων προσώπων προσθέτει κάτι στη γνώση μας για τους ανθρώπους ή την εποχή τους ή αν απλώς γαργαλάει την ανθρώπινη περιέργεια. Η αλήθεια είναι ότι η Αγαθή Δημητρούκα εκτίθεται και εκθέτει στιγμές της προσωπικής της ζωής με γενναιότητα. Αναρωτιέμαι, πάντως, μήπως κάποιες στιγμές χάνουν το βάρος και τη θερμοκρασία τους όταν αρχίσουν να γίνονται υλικό αφήγησις τόσο δημόσιο...